

ning af mine Bemærkninger sidst angaaende Maaden, hvorpaa Indkomstskatten beregnes, men vendte rigtignok der mine Bemærkninger om, idet han mente, jeg vilde have Skat lagt særlig paa de ugifte Mænd, paa Pebersvendene, som han udtrykte sig. Det var dog det stik modsatte, jeg udtalte. Jeg mener ubetinget, at naar der skal gøres Forskel, bør man gøre sit mulige for at lette den gifte Mand fremfor den ugifte, men det bliver ikke nogen særlig Skat paa den ugifte, thi efter Lovforslaget, som det foreligger, skal der betales Skat af alle og enhver; men man undtager de lavere Indtægter for Skat, og de, der have de lavere Indtægter, ere netop de Skatteydere, der i Reglen ikke ere gifte, og først efterhaanden, naar man kommer op paa de højere Indtægter, hvor Eftergivelsen er forholdsvis ringere, er det Folk gifte sig. Det forekommer mig, at det er den omvendte Verden, og at man hellere skulde lade alle betale Skat, ogsaa de laveste Indtægter, men bestemme, at den, der gifter sig, skal have den foreslaaede Nedsættelse i Skatten og, naar han faar Børn, faa endnu større Nedsættelse for hvert Barn. I øvrigt udtalte den højtærede Finansminister, at naar Forslagene fremkom, som de nu forelaa, var det væsentlig det, man havde forlangt. Det tror jeg nu ikke. Det, der er forlangt fra Væntres Side og forlangt i det hele taget i en længere Aarrække af Befolkningen, er for det første en Formue- og Indkomstskat, saa at alle de nyere, store Udgifter, som Samfundet efterhaanden fordrer til sin Udvikling, kom til at hvile ligelig paa alle Borgere efter deres Evne til at svare Skat, og at det ikke særlig skulde være de faste Ejendomsbesiddere i By og paa Land, der skulde bære dem gennem Hartkorns- og Bygnings- og Told-Skatter. Det var den ene Fordring. Den anden var, at man imødekom de Krav, det betrængte Jordbrug kunde opstille. Men det gør man aldeles ikke med Regeringsforslagene. Man gaar hen ved denne Ejendomsskyld og forlægger Grundskatterne fra en Ejendom til en anden. Den, der bliver lettet, bliver jo hjulpen for saa vidt, at det altsaa er hans betrængte Jordbrug, der bliver lettet, men den, der faar en forhøjet Skat, bliver dog virkelig ikke hjulpen. Det, man fordrer, er, at man ligelig og over det hele imødekommer de Fordringer, der kunne stilles fra By og Land; Sagen vedrører Industrien lige saa vel som Jordbruget, at alle de Udgifter, som ere tiltagende med Styrke i Kommunerne, ikke væsentlig lægges paa

det Erhvervsliv, som er knyttet til faste Ejendomme. Det, man fordrer, er den Retfærdighed, at man ikke bliver ved at dænge paa de faste Ejendomme de Udgifter, som det stigende Forbrug i Kommunerne nødvendiggør. I de Forslag, jeg har fremsat, har jeg søgt at tage dette Standpunkt, og det vil simpelthen naas ved, at man fikserer Skatterne, som hvile paa Ejendommene, og saa eftergiver en Del af dem; thi det kan dog ikke nægtes, at den største Del af de faste Afgifter, der hvile paa Ejendommene, ere Prioriteter. Statsskatterne, til et Beløb af 10 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., hvile fast paa Ejendommene og have hvilet der i umindelige Tider; Ejendommene ere købte og arvede i langsomelig Tid med denne Byrde paa. Det er en Statsprioritet og har egentlig aldrig været betragtet anderledes. Hvad Udgiften angaar, der hviler paa de faste Ejendomme til Kommunen, saa ere Ejendommene købte og tiltraadte med en saa betydelig Del af disse Byrder, at man for saa vidt maa betragte ogsaa dem som Prioriteter, altsaa fra det Øjeblik, man tiltraadte Ejendommen. Men det, man kræver, er, at man ikke betragter senere Tidens Stigning i disse Skatter som Prioritet, og at man ikke vedbliver at lægge ny Skatter paa de faste Ejendomme for at dække de stigende Udgifter i Kommunerne. Det er det, Jordbruget først og fremmest har forlangt, men navnlig har det forlangt, at man paa andre Maader skulde mødekomme Jordbruget, og dette har langt større Betydning end den Smule Skatteletelse, som man nu vil give hist og her paa nogle Ejendomme. Jordbruget har blandt andet forlangt at faa Kreditforeningsforholdene ordnede. Paa det fynske Delegeretmøde krævede man stærkt Nedsættelse af et Udvalg for at tage under Overvejelse Oprettelse af og at faa Statens Støtte til Kreditforeninger for sekundære Prioriteter. Man har i det hele jo i lang Tid forlangt, at Kreditforeningsforholdene støttedes her i Landet ved Staten, og Regeringen har jo til forskellig Tid fremsat Tanken om en Statshypotekbank. Der har været ogsaa fra privat Side det ene Projekt oppe efter det andet. Det første var af Finansminister Estrup for mange Aar siden, og det sidste var for to Aar siden, Kammerherre Scavenius, og saa en Række af Forslag, som flere eller færre Personer vare interesserede i at faa virkeliggjort. Det skulde være til Fordel for Jordbruget. Projekterne kaldtes Statskreditforeninger eller Statshypotekbanker. De vilde alle dog kun være blevne ny Byrder for Erhvervs-